

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118 0 Р 000524 09 Rev
Бања Лука, 12.8.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Дарка Осмића, као предсједника вијећа, Петра Бајића и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужиље РС, Министарство за ..., коју заступа Правобранилаштво РС, Сједиште замјеника у Т., уз учешће умјешача на страни тужиље Р. Б. из Б., кога заступа М. Т., адвокат из Т., против тужене Б. Ћ. из Б., коју заступа Д. Б., адвокат из Б., ради иселења и предаје у посјед стана, и противтужби тужене-противтужиље Б. Ћ., против тужиље-против тужене РС, ради утврђења да је тужена против-тужиља стекла право кориштења стана, одлучујући о ревизији тужиље-противтужене, против пресуде Окружног суда у Требињу број 015-0-Гж-08-000 177 од 11.02.2009. године, на сједници одржаној 12.8.2010. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Требињу број 095-0-П-06-000 311 од 21.02.2008. године одбијен је тужбени захтјев тужиље-противтужене РС (у даљем тексту: тужиља-противтужена) којим је тражила да се тужена-противтужиља Б. Ћ. из Б. (у даљем тексту: тужена-противтужиља) обавезе да са члановима свог породичног домаћинства исели се из стана у Б., Ул. ..., први спрат, стан број ... и стан слободан од лица и ствари, преда у посјед и слободно располагање тужиљи-противтуженој (став 1.). Усваја се противтужбени захтјев тужене противтужиље којим је тражила да је стекла право кориштења стана у Б., Ул. ..., први спрат, стан број ..., што је тужиља-противтужена дужна да трпи, уз обавезу да туженој-противтужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 5.265,00 КМ, у року од 30 дана под пријетњом извршења (став 2.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Требињу број 015-0-Гж-08-000 177 од 11.02.2009. године жалба тужиље-противтужене се дјелимично уважава и наведена првостепена пресуда преиначава у дијелу о трошковима парничног поступка и суди: тужиља-противтужена се обавезује да туженој - противтужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.901,25 КМ, у року од 30 дана под пријетњом извршења (став 2.). У преосталом дијелу пресуда остаје неизмјењена (став 3.).

Тужиља-противтужена РС је изјавила ревизију против другостепене пресуде због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће

се њена жалба уважити, преиначити првостепена пресуда и удовољити тужбеном захтјеву а захтјев из противтужбе одбити или да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Тужена-противтужиља је у одговору на ревизију тужиље-противтужене оспорила наводе ревизије и предложила да се иста одбије.

Ревизија није основана.

Тужиља у тужби захтјевом тражи да се тужена Б. Ћ. из Б. исели из стана који се налази у Б. у Ул. ..., први спрат, стан број ... и да јој овај стан преда у посјед, као и захтјев тужене-противтужиље Б. Ћ. којим тражи да се утврди да је стекла право коришћења тог стана.

Након проведеног поступка, првостепени суд је утврдио: 1. тужиља-противтужена РС је носилац права располагања спорног стана и давалац стана на кориштење; 2. спорни стан чију предају тражи тужиља-противтужена користи тужена-противтужиља Б. Ћ. без правног основа почев од 1992. године; 3. да је тужиља-противтужена против П. Ћ., супруга тужене-противтужиље покренула парницу за његово исељење у предмету првостепеног суда број П-200/96 у којем је донесено правоснажно рјешење број 110/201 од 16.05.2003. године којим се сматра да је тужба у овом спору повучена; 4. да је закључком Министарства за ..., Одсјек у Т. број 05-050-48-415/1-04 од 25.9.2006. године обустављен поступак покренут по службеној дужности за исељење тужене и њеног супруга јер да предметни стан не спада у категорију напуштене имовине; 5. да је Министарство за ..., Одсјек у Т. дописом број 18-03/3-8-052-187/06 од 17.4.2006. године обавијестио тужиљу-противтужену да предметни стан није био "под управом наведеног Министарства нити је даго рјешење о алтернативном смјештају и да тим станом могу располагати по њиховим нормативним актима" и 6. да је тужиља-против тужена првостепеном суду 14.12.2006. године доставила тужбу против тужене-противтужиље за њено исељење из стана и предаје у посјед тог стана.

Полазећи од овог утврђења, које између странака није ни спорно, нижестепени судови налазе, да тужиља-противтужена нема право захтијевати судску заштиту у односу на тужену-противтужиљу која се током 1992. године уселила у спорни стан без правног основа и да тражи њено исељење, због тога што су протекли рокови за њено исељење прописани у одредби члана 30. став 7. Закона о стамбеним односима („Службени лист СРБиХ“, број 14/84, 12/84 и 36/89 те „Службени гласник РС“, број 19/93 до 96/03-у даљем тексту: ЗСО). Стога су нижестепени судови судили тако што су одбили захтјев тужиље за исељење тужене из предметног стана и предаје у посјед стана а усвојили захтјев из противтужбе тужене за утврђење да има право кориштења спорног стана.

Оваква одлука другостепеног суда је правилна.

Према одредби члана 30. ст. 1. ЗСО, ако се неко лице незаконито усели у стан или се усели у заједничке просторије у згради свако може дати иницијативу, а заинтересовано лице захтјев стамбеном органу за покретање поступка за његово исељење, а у ставу 2. тог члана прописано је да на основу захтјева или по службеној дужности стамбени орган ће донијети рјешење о испражњењу стана односно просторија ако од дана незаконитог уселења до

покретања поступка није протекло више од три године, док је у ставу 7. овог члана прописано, да протеклом рока из става 2. овог члана не искључује се право даваоца стана на кориштење да захтијева испражњење стана, односно заједничких просторија код надлежног суда у року од даљњих пет година.

По овој одредби протеклом рока од 8 година (3+5 година) губи се право покретања и вођења поступка пред судом за исељење лица које се незаконито уселило у стан (без правног основа).

Супротно тврдњама ревизије тужиље, нижестепени судови су правилно закључили да је протеклом рока из одредбе чл. 30. ст. 7. ЗСО наступила законска преклузија губитка права на тужбу ради исељења из стана, дакле, овдје су у питању законски рокови (преклузивни) који се не могу продужавати ни скраћивати па и због тога што је тужиља у тужби поднесеној против супруга тужене П. Ћ. захтјевом тражила његово исељење из спорног стана по којој је у предмету првостепеног суда број П-110/01 донесено рјешење од 16.5.2003. године којим је тужба повучена, јер подношење тужбе у којој није донесена правноснажна пресуда о његовом исељењу није спријечила наступање преклузије губитка права на тужбу у односу на тужену.

С обзиром да су нижестепени судови у току поступка утврдили, што тужена није оспорила нити сада оспорава у ревизији, да се тужена без правног основа у предметни стан уселила током 1992. године и да је тужба у овом спору поднесена првостепеном суду 14.12.2006. године, дакле, након истека рока из члана 30. ст. 7. ЗСО, то је тужиља изгубила право да у однос на тужену тражи њезино исељење и да јој тиме престаје овлашћење да са овим станом располаже уколико је ранијем носиоцу станарског права на том стану престало станарско право због неподношења захтјева за враћање стана у роковима прописаним у Закону о престанку примјене Закона о кориштењу напуштене имовине („Службени гласник РС“, број 38/98, 12/99 и 31/99).

Одлука нижестепених судова у односу на захтјев тужене-противтужиље из противтужбе да има право да настави са кориштењем предметног стана, заснована је на правилној примјени наведене одредбе члана 30. ст. 7. ЗСО.

Због свега изнесеног ваљало је ревизију тужиље-противтужене одбити као неосновану и примјеном одредби чл. 248. у вези с чланом 241. Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03 до 49/09), одлучити као у изреци ове пресуде.

Предсједник вијећа
Дарко Осмић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић